

СКОВОРОДА ЯК УКРАЇНСЬКИЙ СОКРАТ

Тютюнник О.О., гр. М-18

Науковий керівник – канд. філос. наук, проф. **О.М. Варипасєв**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Сократ – давньогрецький філософ, вважається одним із засновників Західної філософії. Сократ – один із фундаторів діалектики, «філософії людини» та маевтики як методу пізнання моральних, правових, політичних понять та процесів і філософії як «науки про дух». У центрі сократівської думки – тема людини, проблеми життя і смерті, добра і зла, чеснот і вад, права і боргу, свободи і відповідальності, особи і суспільства.

Він ввів діалогічний метод знаходження істини – шляхом її доказів у вільній суперечці, а не декларування, як це робили філософи до нього; Сократ виховав багато учнів, продовжувачів своєї справи (наприклад, Платона), стояв біля витоків цілого ряду так званих «сократичних шкіл». Таким чином, філософія Сократа не тільки справила велике враження на його сучасників і учнів, а й мала помітний вплив на всю подальшу історію філософської та політичної думки.

Творчість Г. Сковороди – це синтез релігійної філософії та риторики. Його філософія іменується ним самим, як Христова, є по суті розгорнутою інтерпретацією християнської доктрини, яка повинна об'єднувати людей і являться основою їхнього життя. Його філософські погляди можна вважати оригінальними і самодостатніми.

У своїх філософських поглядах він не повторював успадковане, а переосмислював з точки зору свого світорозуміння. Філософська позиція Г.С. Сковороди, органічно пов'язана із його життєвим шляхом, що ґрунтувався на розроблених ним філософських засадах, спричинилась до істотного внеску, здійсненого видатним мислителем в історію філософської думки України. Значення Г.С. Сковороди для української культури – вельми широке. Воно охоплює усі сфери духовного життя українського народу, визначає істотний внесок його в розвиток української культури загалом.

Спільні та розбіжні особливості філософських поглядів та позицій Сократа і Г. Сковороди є одним із аспектів ширшої проблеми. Вона стосується відношення філософських поглядів українського мислителя до філософських парадигм – античної та середньовічної, епохи Відродження та Нового часу.